

една черна омбrelа, за да му пази сѣнка, понеже силно пекло. Омбrelата му не допушала да види тойзи пѣтникъ, за това и не го интересувало. Когато се прѣсрѣщнали съ пѣтника и Грозевъ си отминувалъ спокойно, зачулъ че пѣтникътъ съ омбrelата го извикалъ.

— „Бай Грозевъ, добъръ часъ!“

Г. се извърналъ и го погледналъ. Какво било неговото удивление и ужасъ, когато позналъ въ този господадинъ Василя Левски!...

Здрависали се, на захваналъ да го сѣди, каква е тая лудостъ да пѣтува съ потерята, да се излага на всѣки мигъ на ужасна опасность. Хоканията, мѣмренията на Грозевъ, произходящи отъ топло дружеско съчувствие, нѣмали край.

Левски се усмихналъ, на казалъ :

— „Не се безпокой : сега пѣтя е най-чистъ“.

— „Сега най-чистъ пѣтя ? Лудъ ли си, дяконе ?“

сърдѣлъ се Грозевъ, като му посочилъ потерята.

— „Като върви съ потерята, азъ съмъ въ пълна безопастность.... Кому ще хрумне на ума да ме подозре сега ! Цѣлниятъ свѣтъ е увѣренъ, че Левски сега се крие въ ямна дупка..... Слѣзъ, слѣзъ!“

И като се смъкналъ отъ коня си, заставилъ и Грозева, още силно втрѣщенъ и уплашенъ, да слѣзне и сѣднали подъ клонитѣ на единъ брѣстъ, край пѣтя.

Тамъ Левски разправилъ подробно опасностьта, въ която е билъ поставенъ, отъ дигнатата отъ турцитѣ тревога въ Карлово, всичкитѣ кѣщи въ които го дирили, какъ и кѣдѣ се крилъ и колко пѣти на косъмъ висѣлъ живота му.

— „Пѣкъ бързахъ за Пловдивъ. Тамъ ме вика дѣлото. Щомъ потѣгли кърсердарътъ и азъ потѣглихъ съ него, както видинъ..... Да пѣтувахъ иначе, всѣко запитие щѣше да ме изгледа.... Сега съмъ миренъ“.